

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Jiřím Tichým v právní věci žalobkyně: **E. N.**, nar. X, státní příslušnost Mongolsko, t.č. Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová, Bělá pod Bezdězem, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Praha 8 - Karlín, Křižíkova 12, o zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18.6.2014 č.j. KRPA-194891-46/ČJ-2014-000022,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se domáhala zrušení rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 18.6.2014 č.j. KRPA-194891-46/ČJ-2014-000022, kterým bylo rozhodnuto o jejím zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. za účelem správního vyhoštění, kdy doba jejího zajištění byla stanovena na 60 dnů dne omezení osobní svobody, t.j. od 18.5.2014, neboť rozhodnutí žalovaného považovala za nezákonné. Především v žalobě rekapitulovala jednotlivá rozhodnutí týkající se jejího zajištění, především rozhodnutí žalovaného ze dne 18.5.2014 č.j. KRPA-194891-15/ČJ-2014-000022, kterým bylo rozhodnuto o jejím zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b), c) zákona č. 326/1999 Sb. za účelem správního vyhoštění, na základě tohoto rozhodnutí pak byla umístěna do Zařízení pro zajištění cizinců (dále ZZC) Bělá – Jezová, Bělá pod Bezdězem. V ZZC Bělá pod Bezdězem pak už učinila dne 22.5.2014 prohlášení mezinárodní ochraně, načež orgán rozhodující o její žádosti Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, vydal dne 27.5.2014 rozhodnutí pod č.j. OAM-102/LE-B03-P10-2014, kterým jí uložil povinnost setrvat v ZZC dle § 46a odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb. Toto rozhodnutí nabylo právní moci

30.5.2014. Toto rozhodnutí pak napadla žalobou, o které pak rozhodoval Krajský soud v Praze, který rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 27.5.2014 rozhodnutím ze dne 24.6.2014 v řízení č. 44 A 28/2014 zrušil a věc vrátil tomuto správnímu orgánu k dalšímu řízení. Předtím dne 18.6.2014 jí bylo doručeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ve věci její žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 13.6.2014 pod č.j. OAM-102/LE-BE03-BE03-2014, kterým její žádost o udělení mezinárodní ochrany byla posouzena jako nepřípustná dle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., a z toho důvodu řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno dle § 25 písm. i) téhož zákona. Zároveň dne 18.6.2014 jí byl doručeno napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 18.6.2014 č.j. KRPA-194891-46/ČJ-2014-000022, kterým žalovaný rozhodl o jejím zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění, kdy doba zajištění byla stanovena na 60 dnů ode dne omezení osobní svobody, t.j. od 18.5.2014. Napadeným rozhodnutím dle žalobkyně porušil žalovaný ust. § 2, § 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. a ust. § 123b, § 124 a § 125 zákona o pobytu cizinců, článek 5 a 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a článek 15 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 208/115/ES, tzv. Návratovou směrnici. Porušení výše uvedených ustanovení uvedla žalobkyně pouze v obecné rovině s odkazem na zákonná ustanovení jak zákona č. 500/2004 Sb., tak zákona č. 326/1999 Sb., tak článku Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a Návratové směrnice, aniž by blíže porušení těchto ustanovení v žalobě nějakým způsobem konkretizovala. Proto se omezila pouze na uvedení tří argumentů nezákonnosti napadeného rozhodnutí, a to:

1. správní orgán nesprávně započítal období povinnosti jejího setrvání v ZZC do celkové doby zajištění,
2. současná právní úprava zajištění nedosahuje kvality zákona, a tudíž nemělo být napadené rozhodnutí vůbec vydáno,
3. žalobkyně byla v čase vydání rozhodnutí v ZZC na základě nezákonného rozhodnutí.

Pokud se týká bodu 1., uvedla, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť žalovaný nesprávně započítal období povinnosti setrvat v ZZC do celkové doby zajištění. Uvedla, že nejdříve byla zajištěna na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 18.5.2014 v době od 18.5.2014 do 30.5.2014, tedy po dobu 12 dnů, následně pokračovalo omezení její osobní svobody rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, dle § 46a zákona o azylu setrvání v ZZC v období od 30.5.2014 do 18.6.2014, tedy po dobu 19 dnů, přičemž jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný započítal do celkové doby jejího zajištění pouze 12 dnů, tedy dobu, kterou byla v ZZC zajištěna na základě rozhodnutí žalovaného o jejím zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b), c) zákona č. 326/1999 Sb. v době od 18.5. do 30.5.2014. Nezapočítal však do celkové doby omezení osobní svobody dobu jejího setrvání v ZZC na základě rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, o její povinnosti setrvat v ZZC dle § 46a zákona č. 325/1999 Sb. V tomto směru odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále NSS) 6 As 146/2013, ve kterém NSS výslovně řeší otázku započtení doby mezení osobní svobody dle § 46a zákona o azylu do celkové doby zajištění, kdy došel k závěru, že ust. § 125 zákona o pobytu cizinců srozumitelně stanoví, že doba zajištění nesmí překročit 180 dnů, tuto dobu přitom zákon počítá od okamžiku omezení osobní svobody, nikoli od přijetí rozhodnutí o tom či onom typu zajišťovacího institutu. Zmíněný právní názor pak NSS zaujal v rozhodnutí 3 Azs 24/2013, ve kterém uvedl, že vzhledem k tomu, že povinnosti cizince setrvat v ZZC v režimu zákona o azylu je ve své podstatě také jeho zajištěním, nelze takto zásadní zásah do osobní svobody jednotlivce prodlužovat tím, že cizince bude přezajišťován v režimech různých zákonů na dobu delší než je maximální celková doba zajištění cizince. Tato doba, po kterou je cizinec povinen setrvat v ZZC, je v přijímacích zařízeních podle § 46a zákona o azylu započítána do celkové doby zajištění, která nesmí (za běžných okolností) přesáhnout 180 dnů.

Druhá námitka žalobkyně nezákonnosti napadeného rozhodnutí byla ta, že současná zákonná úprava zajištění nedosahuje kvality zákona, neboť dle ní ze současné zákonné úpravy zajištění nelze předvídat, jestliže je policie nebo není oprávněna opětovně zajistit neúspěšného žadatele o mezinárodní ochranu, který se v čase doručení zamítavého rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany nachází v ZZC. Dle § 54 odst. 2 zákona o azylu je cizinec povinen z území vycestovat v lhůtě stanovené ve výjezdním příkazu podle zvláštního právního předpisu; nebyl-li mu výjezdní příkaz udělen, do třiceti dnů ode dne pravomocného ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Naproti tomu zákon o pobytu cizinců předpokládá zajištění neúspěšného žadatele o mezinárodní ochranu, ale jenom v případě, že nevycestoval po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany z území ve lhůtě stanovené výjezdním příkazem nebo ve lhůtě do třiceti dnů, nebyl-li cizinci výjezdní příkaz udělen. Domnívá se proto, že současná právní úprava vůbec neumožňuje správnímu orgánu zajistit neúspěšného žadatele o mezinárodní ochranu dle § 124 zákona o pobytu cizinců. Navíc dle ní je zákonná úprava natolik nejasná a nepředvídatelná, takže při výkladu je potřeba zvolit výklad ve prospěch osoby zbavené svobody.

Třetí námitka byla v tom směru, že v době od 30.5. do 18.6.2014 byla omezena její osobní svoboda umístěním v ZZC nezákonná, neboť Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 24.6.2014 č.j. 44A 28/2014 zrušil rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, vydaného dle § 46a zákona o azylu, kterým jí byla stanovena povinnost setrvat v ZZC do doby rozhodnutí o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany, i když přiznala, že dne 18.6.2014 nabylo právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 13.6.2014 č.j. OAM-102/LE-BE03-BE03-2014, kterým byla posouzena její žádost o udělení mezinárodní ochrany jako nepřijatelná dle § 10a písm. e) zákona o azylu, a z toho důvodu řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno dle § 25 písm. i) téhož zákona, přesto rozhodnutím žalovaného ze dne 18.6.2014 č.j. KRPA-194891-43/ČJ-2014-000022 bylo rozhodnuto opětovně o jejím zajištění za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kdy doba zajištění byla stanovena na 60 dnů ode dne omezení osobní svobody, t.j. od 18.5.2014, neboť v době vydání tohoto rozhodnutí byla žalobkyně umístěna v ZZC nezákonně. Z toho důvodu rozhodnutí žalovaného z 18.6.2014 je nezákonné.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby s tím, že rozhodnutím ze dne 18.5.2014 pod č.j. KRPA-194891-15/ČJ-2014-000022 bylo rozhodnuto o zajištění žalobkyně dle § 124 odst. 1 písm. b), c) zákona č. 326/1999 Sb., a zároveň stanovena doba jejího zajištění pod dobu 30 dnů počítajícího se ode dne omezení její osobní svobody. Po umístění žalobkyně do ZZC dne 22.5.2014 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany, kdy o této žádosti téhož dne bylo zahájeno příslušné řízení dle zákona o azylu. Na základě jím podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany rozhodlo Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, dle § 46a odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb. o povinnosti žalobkyně setrvat v ZZC Bělá – Jezová až do vycestování, maximálně však do 26.9.2014. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, nabylo právní moci 30.5.2014. Zároveň z důvodu podání žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany bylo ukončeno její zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b), c) zákona o pobytu cizinců, kdy dne 18.6.2014 bylo žalobkyni předáno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, o zastavení řízení o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany, čímž též zanikla její povinnost setrvat v ZZC Bělá – Jezová. Proto vydal nové rozhodnutí 18.6.2014, kterým došlo k opětovnému zajištění žalobkyně za účelem správního vyhoštění na dobu 60 dnů, kdy tato doba začala běžet ode dne omezení její osobní svobody, t.j. od 18.5.2014. Především zjistil naplnění podmínek zajištění žalobkyně za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť rozhodnutí bylo vydáno po náležitě zjištěném stavu věci, který odůvodnil závěr, že rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je ze

všech sledovaných hledisek účelné a přiměřené a jako takové nezbytné pro zamezení dalšího protiprávního jejího jednání na území ČR. Aplikace institutu zajištění za účelem naplnění účinků správního vyhoštění je adekvátní ve vztahu k řadě v napadeném rozhodnutí uvedených protiprávních činů, kdy jiná mírnější opatření byla z hlediska jejího jednání zcela neúčelná. Při svém rozhodování shledal naplnění kumulativních podmínek ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., kdy je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno sdělení o zahájení řízení o správním vyhoštění nebo o jehož správním vyhoštění bylo již pravomocně rozhodnuto, nepostačuje-li uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. První podmínka, že v případě žalobkyně se jedná o osobu starší 15 let, je naplněna, neboť žalobkyně je narozena 21.7.1980. Je naplněna i druhá podmínka, neboť žalobkyni bylo oznámeno zahájení správního řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 v souběhu s ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. Naplněna je i další podmínka, že v daném případě nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, kdy zvláštní opatření za účelem vycestování je upraveno v ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Poukázal, že ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ho opravňuje k tomu, aby v odůvodněných případech upustil od uložení mírnějších prostředků a bezprostředně cizince zajistil. V tomto směru se neodchýlil od diskrečního potenciálu a jasně a konkrétně svůj výrok rozhodnutí odůvodnil. Pokud žalobkyně spatřuje pochybení správního orgánu a nezákonnost jeho rozhodnutí ve skutečnosti, že nezapočítal období povinnosti setrvat v ZZC do celkové doby zajištění, s tímto argumentem nesouhlasil. Nemůže se totiž přiklonit k jejímu názoru, že povinnost setrvat v ZZC dle ust. § 46a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. nepochybně je dobou zajištění, jejíž trvání nesmí za běžných okolností v souhrnu s další dobou zajištění překročit 180 dnů, neboť nelze rozhodnutí vydané na základě § 46a zákona o azylu dát na stejnou rovinu se zajišťujícím institutem upraveného v § 124 zákona o pobytu cizinců. Smyslem a cílem zajištění dle Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 208/ES je účinné navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí do vlasti. Navrácení je spojeno s kroky, které přímo směřují k zabezpečení realizace vyhoštění neoprávněně pobývajícího cizince, a zároveň pro tento účel ukládá zákonodárce policii oprávnění, aby takového cizince zajistila na dobu odpovídající která však nesmí za obvyklých okolností přesáhnout dobu 180 dnů. Naproti tomu povinnost setrvat v ZZC je institut, který je užíván v případech, kdy cizinec získal podanou žádost o udělení mezinárodní ochrany postavení žadatele o mezinárodní ochranu ve smyslu § 2 odst. 5 zákona o azylu a kdy existuje zde důvod stanovený v podmínkách § 46a odst. 1 téhož zákona pro vydání rozhodnutí o jeho povinnosti setrvat v tomto zařízení. Doba, po kterou je cizinec setrvat v zařízení, je pak striktně spojena s nabytím či pozbytím postavení žadatele, přičemž tato doba nesmí být delší než 120 dnů. Jestliže tedy cizinec v době trvání zajištění vykonávaného dle zákona o pobytu cizinců podá žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo vnitra rozhodne o jeho povinnosti setrvat v ZZC, je policie nucena takového cizince dle § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců propustit. V tom období, kdy je cizinec povinen setrvat v ZZC, pak policie ztrácí nad cizincem dohled a současně možnost činit kroky v faktické realizaci jeho vyhoštění. Nelze proto souhlasit s názorem žalobkyně, že doby navazujících zajišťujících institutů obsažených v zákoně o pobytu cizinců a v zákoně o azylu se sčítají. Dle jeho názoru totiž v takovýchto případech by došlo k zamezení reálné možnosti vyhoštění cizinců, u nichž by bylo aplikováno rozhodnutí ve smyslu § 46a zákona o azylu, kdy u těchto cizinců by se časový prostor k vyřízení veškerých náležitostí k zabezpečení realizace vyhoštění bezdůvodně zúžil. Navíc napadeným rozhodnutím nebyla překročena zákonná mez pro zajištění žalobkyně dle zákona o pobytu cizinců, neboť dané ustanovení pouze dopadá na zajištění cizince učiněné ve smyslu tohoto zákona. Ust § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců striktně stanoví, že počátek zajištění

je nutno odvíjet ode dne, kdy je cizinec omezen na svobodě, tím však není myšleno tento obecně ustanovený upravující délku zajištění se vztahuje i na dobu omezení plynoucí z azylových řízení. Doba zajištění dle § 125 zákona o pobytu cizinců má policie k dispozici proto, aby vyhoštění cizince úspěšně uskutečnila, zejména obstaráním náležitostí potřebných k vycestování, nikoli z důvodu opačného, tedy aby marně vyčkával výsledku řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tedy dle ní správně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že do stanovené doby zajištění se nezapočítává doba omezení osobní svobody, po kterou je cizinec nucen setrvat v ZZC stanovené Ministerstvem vnitra ČR, odborem azylové a migrační politiky, dle § 46a zákona č. 325/1999 Sb. Jestliže tedy žalobkyně byla prvním rozhodnutím o zajištění za účelem správního vyhoštění 18.5.2014 zajištěna pod dobu 12 dnů, dále byla omezena na osobní svobodě rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, dle § 46a zákona o azylu od 30.5. do 18.6.2014, tedy na 19 dnů, tak stanovení doby zajištění v napadeném rozhodnutí ze dne 16.6.2014 v délce 60 dnů ode dne omezení osobní svobody, t.j. od 18.5.2014, nedosahuje maximální doby zajištění dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dle které lze cizince staršího 15 let zajistit až na dobu 180 dnů. Pokud se týká sčítání doby zajištění o omezení osobní svobody rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, dle § 46a zákona o azylu, odkázal na rozhodnutí NSS 2As 115/2013 a ve vztahu k Návratové směrnici a rozhodování soudního dvora. Má-li tedy být cizinec, který požádal o mezinárodní ochranu, vyňat z dosahu Návratové směrnice, musí se tento fakt projevit jednak fakticky, jednak právně. Fakticky jde o okamžité propuštění takovéto osoby ze zajištění, za tím účelem je policii dán příkaz, který je nutno chápat jen jako faktický úkon, který směřuje k přímé realizaci ukončení zajištění, a z hlediska právního stavu je podstatné, že v důsledku nastalých skutečností nedochází k formálnímu zrušení či změně rozhodnutí o zajištění, toto rozhodnutí pouze fakticky vyhasne, neboť již nemůže dále zakládat předpokládané právní následky. Zároveň též na rozsudek soudního dvora z 30.11.2009, který se zabýval otázkou, zda musí být do výpočtu doby zajištění za účelem vyhoštění stanovené v článku 15 odst. 5 a 6 Směrnice 2008/115 zahrnuta doba, během které byl výkon rozhodnutí vyhoštění pozastaven z důvodu přezkumu žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země, když tento během řízení o této žádosti nadále pobýval ve středisku pro dočasné umístění a zároveň konstatoval, že doba, během které je osoba umístěna do střediska pro dočasné umístění na základě rozhodnutí přijatého podle ustanovení vnitrostátních předpisů a předpisů Společenství týkajících se žadatelů o azyl, nesmí být tato doba považována za zajištění za účelem vyhoštění ve smyslu článku 15 Směrnice 2008/115. Nakonec poukázal na skutečnost, že k rozhodnutí Krajského soudu v Praze ve věci přezkumu rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, kterým přikázal žalobkyni setrvat v ZZC dle § 46a zákona č. 325/1999 Sb. pod č.j. 44A 28/2014 došlo až po vydání napadeného rozhodnutí dne 18.6.2014, kdy navíc rozhodnutí o povinnosti žalobkyně setrvat v ZZC dle § 46a zákona č. 325/1999 Sb. zaniklo rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, v řízení o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, kdy řízení o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno dle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb. z důvodu nepřipustnosti dle § 10a písm. e) téhož zákona dne 18.6.2014.

Z rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 18.6.2014 č.j. KRPA-194891-46/ČJ-2014-000022 bylo zjištěno, že tímto rozhodnutím došlo k zajištění žalobkyně dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. za účelem správního vyhoštění, kdy doba jejího zajištění byla stanovena na 60 dnů ode dne omezení osobní svobody, t.j. od 18.5.2014. V odůvodnění je pak uvedeno, že dne 18.5.2014 se žalobkyně dostavila k cizinecké policii, kdy při kontrole předložila cestovní doklad Mongolska č. x, ve kterém nebylo vylepeno žádné platné vízum nebo oprávnění k pobytu, poslední platné vízum, který ji opravňoval k pobytu na území ČR, byl výjezdní příkaz č. x s platností od 18.4.2014 do 18.5.2014. Lustrací pak

bylo zjištěno, že žalobkyně je vedena v evidenci nežádoucích osob ode dne 19.4.2014 a dne 21.11.2012 jí bylo uděleno správní vyhoštění z území členských států EU pod č.j. KRPA-150176/ČJ-2012-000022 na dobu jednoho roku. Proti tomuto rozhodnutí pak podala odvolání, kdy rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 9.4.2013 pod č.j. CPR-14491-4/ČJ-2012-930310-V231 bylo její odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 19.4.2013. Zároveň bylo zjištěno, že s ní na základě její žádosti bylo zahájeno dne 25.3.2014 řízení o udělení azylu, kdy tato její žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná v právní moci dne 18.4.2014. Po nabytí právní moci jí byl pak vydán výjezdní příkaz č. x s platností od 18.4. do 18.5.2014. Dále bylo zjištěno, že trestním příkazem Okresního soudu Brno – venkov pod č.j. 3T 36/2014, které nabylo právní moci 19.3.2014, jí byl uložen trest vyhoštění na dobu dvou let z důvodu maření výkonu úředního rozhodnutí. Z toho důvodu s ní bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 v souvislosti s ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., zároveň s ní byl dne 18.5.2014 sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení, ve kterém uvedla, že na území ČR přicestovala v květnu 2008 na pracovní vízum. Je si vědoma, že dne 21.11.2012 jí bylo uděleno správní vyhoštění z území ČR na jeden rok a zároveň stanovena doba k jejímu vycestování do třiceti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. I když se proti tomuto rozhodnutí odvolala, odvolání bylo zamítnuto. Po zamítnutí odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci správního vyhoštění však z území ČR nevycestovala, na jeho území nadále pobývala. Byla si též vědoma, že její žádost o udělení azylu byla zamítnuta, také to, že byla uznána vinnou pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a trestním příkazem Okresního soudu Brno – venkov pod č.j. 3T 36/2014 jí byl uložen trest vyhoštění na dobu dvou let. O tom, že na území ČR pobývá bez oprávnění pobytu, je si zcela vědoma, peníze na vycestování nemá. Uvedla, že je vdaná, má dceru ve stáří deseti let, kdy celá její rodina žije v Mongolsku. V ČR žádné příbuzného nemá. Po návratu do vlasti má kde bydlet, neboť zde má svůj byt. Na území ČR má přítele L. H.a, místo jeho bydliště ani datum narození nezná. Po zjištění těchto skutečností vydal žalovaný dne 18.5.2014 rozhodnutí o jejím zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b), c) zákona č. 326/1999 Sb. pod č.j. KRPA-194891-15/ČJ-2014-000022, kdy doba jejího zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. V ZZC dne 22.5.2014 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany, o které rozhodoval Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, které po doručení žádosti o udělení mezinárodní ochrany rozhodlo o její povinnosti setrvat v ZZC dle § 46a odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 30.5.2014. Na základě tohoto rozhodnutí byla povinna setrvat v ZZC Bělá – Jezová až do vycestování, maximálně však do 26.9.2014. Dne 18.6.2014 pak žalované bylo doručeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, kterým bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně zastaveno pro nepřipustnost dle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb. Tímto rozhodnutím pozbyla žalobkyně postavení žadatele o mezinárodní ochranu dle § 2 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb. Zároveň vzal v úvahu, že i případná žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ve věci zastavení řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany z důvodu její nepřipustnosti, dle § 32 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb. nemá odkladný účinek. Tím bylo dostatečně prokázáno, že žalobkyně svým jednáním naplnila podmínky zajištění za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., neboť jí bylo uloženo rozhodnutím ze dne 21.11.2012, které nabylo právní moci dne 19.4.2013, správní vyhoštění z území členských států EU a nepostačuje uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b téhož zákona, neboť se lze důvodně domnívat, že bude mařit nebo jiným způsobem ztěžovat výkon správního vyhoštění. Jelikož bez jakýchkoli pochybností bylo zjištěno, že žalobkyně maří výkon jak rozhodnutí o svém správním vyhoštění i trestní příkaz, kterým jí byl uložen trest vyhoštění z území ČR,

nemůže přistoupit k myšlence, aby v dané věci neaplikoval zajištění za účelem správního vyhoštění, neboť bylo prokázáno, že již v minulosti jí bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 21.1.2012 pod č.j. KRPA-150176/ČJ-2012-000022, 19.3.2014 trestní příkaz OS Brno – venkov pod č.j. 3T 36/2014, kterým jí byl uložen trest vyhoštění na dobu dvou let. Jelikož však dne 25.3.2014 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, byla povinna vycestovat z území ČR nejpozději do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o ukončení řízení ve věci azylu, kdy je prokázáno, že nerespektovala jak pravomocné rozhodnutí o svém správním vyhoštění, tak ani trestní příkaz z 19.3.2014, kterým jí byl uložen trest vyhoštění z území ČR, nadále na území ČR bez platného důvodu pobývala. Zároveň nerealizovala ani výjezdní příkaz, který jí byl vydán pod č. x s platností od 18.4. do 17.5.2014, a z toho důvodu shledal rozhodnutí o zajištění žalobkyně dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za odpovídající opatření směřující nejen k zamezení maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, a též jako jedinou možnost, která dostatečným způsobem naplní cíl tohoto rozhodnutí, a to ukončit její pobyt na území členských států EU. Došel tedy k závěru, že z jednání žalobkyně je zřejmé, že v jejím případě existuje nebezpečí maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění a že nevycestuje z území v době stanovené, neboť svým předcházejícím jednáním pouze demonstruje to, co si myslí o právním pořádku ČR. Došel tedy k závěru, že dostatečně odůvodnil závěr, pro vydání rozhodnutí o zajištění, neboť z jejího jednání by mírnější donucovací opatření byla neúčinná a uložení zvláštního opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona č. 326/1999 Sb. dostačující, a to s ohledem na její nerespektování dříve uloženého jak správního rozhodnutí o správním vyhoštění, tak i trestního příkazu, kterým jí byl uložen trest vyhoštění. Po celou dobu svého neoprávněného pobytu na území ČR si pak vzniklou situaci nesnažila řešit, navíc si musela být vědoma toho, že jí bude vysloven další právní následek za její pobyt na území ČR bez víza po nabytí právní moci rozhodnutí o jejím správním vyhoštění, kdy následku rozhodnutí o správním vyhoštění se nepodvolila a z území ČR nevycestovala. Účelovost jejího chování dokládá její tvrzení, že finanční prostředky jak na pobyt, tak na vycestování z území ČR nemá, a tudíž neskýtá žádnou záruku, že by dobrovolně z území ČR vycestovala. Doba trvání zajištění na dobu 60 dnů ode dne omezení osobní svobody, t.j. od 18.5.2014, zcela odpovídá úkonům, které při zajištění jejího vyhoštění je nutno provést.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že dle záznamu cizinecké policie ze dne 18.5.2014 se tohoto dne dostavila k cizinecké policii žalobkyně kdy lustrací bylo zjištěno jméno, datum narození a její státní příslušnost, dále to, na území České republiky neoprávněně pobývala od 18.5.2014. Dále bylo zjištěno z karty žalobkyně, že 25.3.2014 podala žádost o udělení azylu, toto řízení pak bylo zastaveno rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako zjevně nedůvodné dle § 16 odst. 1 písm. d) zák. č. 325/1999 Sb., ze dne 10.4.2014 v právní moci 28.4.2014. Spis dále obsahuje rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č.j. KRPA-150176/ČJ-2012-000022 ze dne 20.11.2012 ve znění rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 9.4.2013 č.j. CPR-14491-4/ČJ-2012-930310-V231, kterým žalobkyni bylo uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zák. č. 326/1999 Sb. a zároveň stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU jeden rok, a toto rozhodnutí nabylo právní moci 19.4.2013. Dále pak trestní příkaz OS Brno-venkov ze dne 19.3.2014 č.j. 3T 36/2014, kterým byla žalobkyně uznána vinnou pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, odsouzena k trestu vyhoštění na dobu 2 let. Téhož dne bylo žalobkyni oznámeno zahájení řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 v souvislosti s ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zák. č. 326/1999 Sb., sepsán s ní protokol o vyjádření účastníka správního řízení. V tomto protokolu žalobkyně uvedla, že na území České republiky přicestovala za prací v květnu 2008, je si vědoma, že 21.11.2012 jí

bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění z území členských států EU na jeden rok, zároveň stanovena doba na vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. I když se proti tomuto rozhodnutí se odvolala, odvolání bylo zamítnuto. Po nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění z území České republiky nevycestovala, naopak nepřetržitě od svého příjezdu na území České republiky pobývala. Vzniklou situaci se nesnažila jakýmkoliv způsobem řešit, z území ČR nevycestovala, neboť na vycestování neměla peníze. I když podala žádost o udělení azylu na území ČR, je jí známo, že její žádost byla zamítnuta. Na základě toho jí byl udělen výjezdní příkaz. Je jí též známo, že trestním soudem v Brně dne 19.3.2014 byla souzena k trestu vyhoštění na 2 roky. To že pobývá na území ČR neoprávněně, je jí známo. Peníze na pobyt ani na vycestování nemá. Je vdaná, má 1 dceru, které je 10 let. Celá její rodina žije v Mongolsku. Stejně tak i všichni její příbuzní. Na území ČR má přítele jménem L. H., nezná však adresu jeho bydliště, ani datum narození. Společnou domácnost s ním nesdílí. Jediná překážka ve vycestování z území ČR je její vztah s přítelem. Nato 18.5.2014 vydal žalovaný rozhodnutí pod č.j. KRPA-194698-15/ČJ-2014-000022, kterým rozhodl o zajištění žalobkyně dle § 124 odst. 1 písm. b), c) zák. č. 326/1999 Sb. za účelem správního vyhoštění, kdy doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Během omezení osobní svobody dne 22.5.2014 učinila žalobkyně prohlášení o mezinárodní ochraně, o které rozhodovalo Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, které rozhodnutím ze dne 27.5.2014 rozhodlo o její povinnosti setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců dle § 46a odst. 1 písm. c) a odst. 2 zák. č. 325/1999 Sb. a to až do vycestování maximálně však do 26.9.2014. Na základě toho žalovaný ukončil zajištění žalobkyně za účelem správního vyhoštění dle ust. § 127 odst. 1 písm. f) zák. č. 326/1999 Sb. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, pak sdělil žalovanému 13.6.2014, že téhož dne rozhodl o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany tak, že řízení její žádosti bylo zastaveno pro nepřipustnost, právní moc toto rozhodnutí nabyde dne 18.6.2014 a tímto dnem též zaniká účinnost rozhodnutí o její povinnosti setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců na základě rozhodnutí ze dne 27.5.2014. Ode dne právní moci tohoto rozhodnutí se žalobkyně opětovně nachází v postavení cizince dle zák. č. 326/1999 Sb. Upozorňuje též, že případná žaloba, kterou by žalobkyně proti takovému rozhodnutí podala dle zák. č. 325/1999 Sb., by neměla odkladný účinek. Na základě tohoto sdělení Ministerstvo vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, pak žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 18.6.2014, ve kterém rozhodl o zajištění žalobkyně dle § 124 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. za účelem jejího správního vyhoštění, kdy dobu jejího zajištění stanovil na 60 dnů ode dne omezení osobní svobody, tj. od 18.5.2014.

Odkaz žalobkyně na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu As 146/2013 je zcela nepřipadný, neboť v tomto rozhodnutí se Nejvyšší správní soud pouze zabýval marného uplynutí maximální doby trvání zajištění cizince dle odst. 125 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., kdy do maximální doby zajištění cizince stanovené tímto ustanovením, která je 180 dnů zbavení osobní svobody, zahrnou jak dobu zajištění dle § 124 zák. č. 326/1999 Sb. tak i dobu omezení osobní svobody na základě rozhodnutí Ministerstva vnitra jeho povinnosti setrvat v zajištění pro zajištění cizince dle § 46a odst. 1 zák. č. 325/1999 Sb. V rozhodnutí soud došel k závěru, že povinnost cizince setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců dle zák. č. 325/1999 Sb. je ve své podstatě zbavení osobní svobody a trvání této povinnosti nesmí společně s další dobou zajištění které předcházela dle § 125 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. překročit 180 dnů, neboť maximální dobu zajištění nelze prodlužovat tím, že cizinec bude přezajišťován v režimech různých zákonů. Tedy v rozhodnutí 6As 146/2013 Nejvyšší správní soud pouze stanoví, že omezení osobní svobody na základě rozhodnutí o zajištění dle § 124 zák. č. 326/1999 Sb. a zbaví osobní svobody na základě rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, o povinnosti cizince setrvat v zajištění pro zajištění cizince dle §

46a odst. 1 zák. č. 325/1999 Sb. nesmí v součtu překročit maximální mez omezení osobní svobody dle ust. § 125 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., kdy nesmí omezení osobní svobody v obou těchto režimech překročit maximální mez stanovenou § 125 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., tedy 180 dnů. V daném případě tato podmínka nepřekročitelné meze zbavení osobní svobody při opětovném rozhodnutí žalovaného ze dne 18.6.2014 o zajištění žalobkyně dle § 124 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. není naplněna, neboť celková doba omezení osobní svobody na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 18.5.2014 pod č.j. KRPA-194891-15/ČJ-2014-000022, kterým bylo rozhodnuto o jejím zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b), c) zák. č. 326/1999 Sb. na základě tohoto rozhodnutí trvalo pouze 12 dnů, následně s ohledem na její žádost kterou v Zařízení o zajištění cizinců podala, rozhodl orgán, který o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany rozhodoval, tedy Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, její povinnost setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců, kdy z tohoto důvodu byla v Zařízení pro zajištění cizinců umístěna a od 30.5.2014 do 18.6.2014, tedy 19 dnů, kdy 18.6.2014 bylo pravomocně rozhodnuto Ministerstvem vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že řízení o její žádosti bylo zastaveno z důvodu nepřipustnosti dle § 10a písm. e) zák. č. 325/1999 Sb. Po právní moci rozhodnutí o nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně pozbyla postavení žadatele mezinárodní ochrany dle § 2 odst. 5 zák. č. 325/1999 Sb. a opětovně se dostala do postavení cizince dle zákona o pobytu cizinců, tedy zák. č. 326/1999 Sb. Napadnutým rozhodnutím pak bylo rozhodnuto o opětovném zajištění žalobkyně dle § 124 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. za účelem jejího správního vyhoštění, kdy doba jejího zajištění byla stanovena na 60 dnů ode dne omezení osobní svobody. Tedy za této situace omezení osobní svobody žalobkyně, jak již na základě rozhodnutí o jejím zajištění dle § 124 zák. č. 326/1999 Sb., tak po jeho ukončení dle § 127 odst. 1 písm. f), téhož zákona stanovenou povinností setrvání v Zařízení pro zajištění cizinců dle § 46a odst. 1 zák. č. 325/1999 Sb. a opětovným rozhodnutím žalovaného o zajištění žalobkyně dle § 124 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. za účelem jejího správního vyhoštění na základě rozhodnutí ze dne 18.6.2014 nenaplní ještě maximální dobu trvání omezení osobní svobody cizince stanovené v ust. § 125 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. Z toho důvodu je tedy námitka žalobkyně o tom, že poté, co bylo ukončeno řízení o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany, bylo rozhodnutím žalovaného a jejím zajištěním za účelem správního vyhoštění ze dne 18.6.2014 nezákonné je zcela lichá, neboť rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 6As 146/2013, na které žalobkyně odkazovala, se dotýká pouze toho, že omezení osobní svobody ať již dle rozhodnutí o zajištění dle § 124 zák. č. 326/1999 Sb., tak na základě rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, o povinnosti cizince setrvat v Zajištění pro zajištění cizinců dle § 46a odst. 1 zák. č. 325/1999 Sb. se dotýká pouze toho, že obě dvě tato omezení osobní svobody nesmí překročit maximální dobu zajištění dle § 125 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., tedy 180 dnů odnětí osobní svobody. V daném případě však délka odnětí osobní svobody žalobkyni a to ať rozhodnutím žalovaného ze dne 18.5.2014, kdy bylo rozhodnuto o zajištění žalobkyně dle § 124 odst. 1 písm. b), c) zákona o pobytu cizinců (za účelem správního vyhoštění), tak i zbavení osobní svobody na základě prohlášení žalobkyně o mezinárodní ochraně, kdy na základě tohoto prohlášení rozhodl orgán, který o žádosti o udělení mezinárodní ochrany rozhoduje, o její povinnosti je setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců, a ani následné rozhodnutí žalovaného o zajištění žalobkyně poté, co řízení o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo dne 18.6.2014 ukončeno rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, zastavením řízení o nepřipustnost dle § 10a písm. e) zák. č. 325/1999 Sb., kdy tímto rozhodnutím pozbylo účinku jeho rozhodnutí o povinnosti setrvat žalobkyně v Zařízení pro zajištění cizinců, kdy právní mocí rozhodnutí o mezinárodní ochraně přestala být žalobkyně žadatelkou mezinárodní ochrany dle § 2 odst. 5 zák. č. 325/1999 Sb. a opětovně se dostala do režimu cizince dle zákona o pobytu

cizinců a její následným rozhodnutím žalovaného ze dne 18.6.2014, kterým bylo rozhodnuto opětovně o zajištění žalobkyně dle § 124 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb., kdy doba zajištění byla stanovena na 60 dnů ode dne omezení svobody, nikterak ani zdaleka nedosahuje maximální možné doby zajištění dle § 125 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. Ani další námitka žalobkyně neobstojí, pokud namítala to, že současná zákonná úprava zajištění nedosahuje kvality zákona. Je nutno poukázat na skutečnost, že soud není orgánem, který zákon tvoří a když Nejvyšší správní soud rozhodnutím 6As 146/2013 měl výhrady na kvalitu, přesnost a předvídatelnost právní úpravy autorizující zbavení osobní svobody jednotlivce veřejnou mocí, nicméně došel pouze k právnímu závěru, že povinnost cizince je setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců dle režimu zák. č. 325/1999 Sb., je ve své podstatě zajištěním zbavením osobní svobody a v této souvislosti nesmí s ohledem na další dobou zajištění, která jí předcházela, překročit maximální dobu zbavení osobní svobody dle § 125 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. 180 dnů. Tedy pouze namítaná nezákonnost napadnutého rozhodnutí z důvodu současná zákonná úprava zajištění nedosahuje kvality zákona pro rozhodnutí o nezákonnosti napadnutého rozhodnutí neobstojí. Též poslední námitka žalobkyně, že v době vydání rozhodnutí, tj. 18.6.2014, měla být v Zařízení pro zajištění cizinců držena nezákonně, neboť rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 27.5.2014, které stanovilo žalobkyni povinnost setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců dle § 46a odst. 1 písm. c) a odst. 2 zák. č. 325/1999 Sb., které mělo být rozsudkem KS v Praze řízení 44A 28/2014 z 19.6.2014 zrušeno, neobstojí, neboť ještě před rozhodnutím KS v Praze na základě rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, o žádosti žalobkyně o mezinárodní ochrany, kdy řízení o této žádosti zastavil pro nepřípustnost v právní moci 18.6.2014. Právní mocí rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany žalobkyně pozbylo rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 27.5.2014 o povinnosti žalobkyně setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců jakékoliv významu, neboť právní mocí rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ve věci žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu přestala být žalobkyně žadatelkou o udělení mezinárodní ochrany dle § 2 odst. 5 zák. č. 325/1999 Sb. a opětovně se dostala pod režim zák. č. 326/1999 Sb., tedy pod zákon upravující pobyt cizinců na území České republiky. Tato skutečnost nikterak nebránila žalovanému, aby dne 18.6.2014 vydal nové rozhodnutí, kterým by opětovně rozhodl o zajištění žalobkyně dle § 124 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. Pokud je odkazováno na rozhodnutí NSS 2As 115/2013, je nutno podotknout, že v tomto rozhodnutí se zabýval NSS pouze maximální dobou omezení osobní svobody cizince, kdy došel k závěru, že zajištění cizince za účelem jeho vycestování nesmí v žádném případě přesáhnout celkovou délku 180 dnů a předchází jeli zajištění cizince dle § 124b zák. č. 326/1999 Sb. zajištění v režimu § 27 zák. č. 273/2008 Sb., je počátek zajištění nutno odvíjet od tohoto okamžiku omezení osobní svobody cizince. Zároveň uvedl, že v případě bylo rozhodováno opakovaně o zajištění cizince dle § 124b zák. č. 326/1999 Sb., přičemž je tak činěno ze stejných důvodů, jednotlivé doby zajištění se sčítají a ve svém úhrnu nesmí překročit hranici 180 dnů. V daném případě jak doba zajištění žalobkyně dle § 27 odst. 1 písm. d) zák. č. 273/2008 Sb., tak doba zajištění od 18.5.2014 dle § 124 odst. 1 písm. b), c) zák. č. 326/1999 Sb. a doba omezení osobní svobody na základě rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, o povinnosti žalobkyně setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců dle § 46a odst. 1 písm. c) a odst. 2 zák. č. 325/1999 Sb. v souvislosti s jí podanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany 22.5.2014, následně opakované rozhodnutí o zajištění žalobkyně dle § 124 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. 18.6.2014 nesmí v celkovém součtu přesáhnout maximální dobu omezení osobní svobody (zajištění dle § 125 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., tj. 180 dnů), což však v daném případě celková doba omezení osobní svobody žalobkyně od 18.5.2014 nedosahuje. V souhrnu je tedy možno uvést, že žalobkyni bylo uloženo prvé rozhodnutí o správním vyhoštění z území členských států EU již 21.11.2012, nabylo právní moci

19.4.2013, kdy žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou podala 25.3.2014 byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, a toto rozhodnutí nabylo právní moci 18.4.2014. Zároveň trestním příkazem OS Brně – venkov ze dne 19.3.2014 řízení pod č.j. 3T 36/2014 byla odsouzena pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, kdy jí byl uložen trest vyhoštění z území na dobu 2 let. Na základě pravomocného skončeného řízení o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jí byl vydán výjezdní příkaz dne 18.4.2014 s platností do 17.5.2014. Jak tento výjezdní příkaz, tak ani trest uložený jí trestním příkazem OS Brno – venkov 19.3.2014 nikterak nerealizovala a dále bez právního důvodu na území České republiky zůstávala. Nutno podotknout, že výjezdní příkaz dle § 50 zák. č. 326/1999 Sb. opravňuje cizince pouze k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů a k vycestování z území. Žalobkyně však svým jednáním dala zcela nepokrytě najevo, že z území České republiky vycestovat nemíní, neboť jak výslovně též uvedla ve své výpovědi, peníze na vycestování z území nemá. V tomto směru je nutno odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soud 9As 52/2013, dle kterého volba mírnějšího opatření než je zajištění cizince, mezi něž lze například vřadit již zmíněné zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na předpoklad, že cizince bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se nebude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince. Při hodnocení toho, zda uložením zvláštního opatření nebude mařen výkon správního vyhoštění je možno odlišit v situaci, když cizinci bylo správní vyhoštění pravomocně uloženo, přičemž cizinec z území ČR neopustil, ačkoliv k tomu byl na základě rozhodnutí o vyhoštění povinen, kdy z jeho jednání, již existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se postavil ke své povinnosti opustit území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění. Stejným způsobem je nutno přistupovat i k rozhodnutí soudu, kterým cizinci byl uložen trest vyhoštění, který nerealizoval. S ohledem na jednání žalobkyně, který si jednak nepodřídila pravomocnému rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 21.11.2012, které nabylo právní moci 19.4.2013, jednak trestnímu příkazu, kterým byla Okresním soudem Brno – venkov řízení 3T 36/2014 uznána vinnou pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí k trestu vyhoštění na dobu 2 let. Ani tento rozsudek žalobkyně nerealizovala, nadále na území ČR zůstávala a nijak se nesnažila svůj pobyt na území ČR zákonně upravit. S ohledem na jednání žalobkyně je namíste rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 9As 52/2013 rozhodnout, že volba mírnější opatření mezi ně lze řadit zvláštní opatření za účelem vycestování cizince dle § 123b zákona o pobytu cizinců, je v daném případě nedostačující a to s ohledem na její chování, kdy nejen nerespektovala pravomocné rozhodnutí o svém správním vyhoštění z území ČR nabylo právní moci 19.4.2013, ale ani trestní příkaz OS Brno – venkov, který jí v řízení 3T 36/2014 dne 19.3.2014 uložil trest vyhoštění z území na 2 roky, neboť jí uznal vinnou pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí. Zároveň soud nemohl nevidět ani to, že napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 18.6.2014 bylo opětovně rozhodnuto o zajištění žalobkyně dle § 124 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. za účelem jejího správního vyhoštění ze stejných důvodů, pro které bylo rozhodnuto o zajištění žalobkyně dle § 124 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. rozhodnutí ze dne 18.5.2014. Soud tedy nezjistil žádnou nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 18.6.2014, neboť doba zbavení osobní svobody žalobkyně ať již po dobu zajištění dle § 124 zák. č. 326/1999 Sb., tak po dobu bylo její povinnosti setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců na základě rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, dle § 46a odst. 1 zák. č. 325/1999 Sb. celkově ještě zdaleka nedosahuje maximální doby omezení osobní svobody dle § 125 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. K tomu je nutno podotknout, že k omezení osobní svobody zajištění dle § 124 zák. č. 326/1999 Sb. i dle § 125 odst. 1 téhož zákona stanovena maximální výši 180 dnů,

příčemž délka omezení osobní svobody na základě rozhodnutí o povinnosti cizince zůstat v Zařízení pro zajištění cizinců je stanovena maximálně na dobu 120 dnů dle ust. § 173 odst. 9 zák. č. 325/1999 Sb. Tedy rozdíl mezi maximální dobou zajištění dle ust. § 125 a dobou a maximální dobou, po kterou je povinen cizinec setrvat v Zřízení pro zajištění cizinců činí 60 dnů tedy dobu přiměřenou, ve které má žalovaný dostatek prostoru k tomu, aby mohl činit potřebné úkony k zajištění výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. Jelikož tedy soud neshledal nezákonnost napadnutého rozhodnutí, rozhodl dle § 78 odst. 7 s.ř.s. tak, jak je obsaženo ve výrokové části tohoto rozsudku a žalobu žalobkyně směřující na zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18.6.2014 č.j. KRPA-194891-46/ČJ-2014-000022 zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s. I když žalovaný měl ve sporu úspěch, náklady řízení mu nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku l z e podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 25. července 2014

Mgr. Jiří T i c h ý v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová